

(3) Při vyloučení veřejnosti podle odstavce 2 neplatí ani ustanovení o důvěrnících (§ 174, odst. 1 civ. řádu soudního a § 207, odst. 4 o. s. p.), ani předpis § 174, odst. 2 civ. řádu soudního.

§ 27.

Rozhodčí soud je povinen, dříve než vydá rozhodčí výrok, slyšet strany nebo jim dáti příležitost, aby mohly své stanovisko uplatnit, a je povinen zjistiti věc, o níž jde. Může vyslyšeti strany, svědky a znalce, také pod přísahou, může použití proti stranám a jiným osobám donucovacích prostředků a ukládati jim tresty jako řádný soud. Stranám musí býti dána možnost účastniti se jednání. Nepustí-li se některá strana do jednání, buď jednáno toliko se stranou druhou. Nemůže-li býti strana obeslána proto, že jest místo jejího pobytu neznámo, obešle ji rozhodčí soud veřejnou vyhláškou a ustanoví jí opatrovníka podle předpisů o řízení před řádným soudem. O nákladech na řízení před rozhodčími soudy platí zásady civilního řízení sporného. Příspěvek, který musí žalobce složit podle § 21, je součástí jeho nákladů. Jinak si upraví rozhodčí soud řízení podle volného uvážení. Smír před rozhodčím soudem sjednaný má tytéž účinky jako smír soudní.

§ 28.

(1) Výrok rozhodčího soudu musí býti odvodněn. Doručením nabývá mezi stranami účinku pravomocného rozsudku řádného soudu.

(2) Výrok rozhodčího soudu může býti napaden jen žalobou o bezúčinnost. O tom, z kterých důvodů lze žalovati, aby výrok rozhodčího soudu byl zbaven účinnosti, platí přiměřeně ustanovení civilního řádu soudního o důvodech, pro které lze žalovati o bezúčinnost výroků rozhodčích. Pro žalobu tu je příslušný krajský soud v sídle rozhodčího soudu. Lhůta k podání žaloby činí třicet dní a počítá se podle předpisů civilního řádu soudního o lhůtě k podání žaloby o bezúčinnost výroků rozhodčích. Krajský soud jedná o žalobě bez ohledu na hodnotu předmětu sporu podle ustanovení o řízení před okresními soudy, vyjímajíc věci nepatrné. Proti rozhodnutí krajského soudu není opravného prostředku. Žaloba o bezúčinnost nemá vlivu na vykonatelnost výroku rozhodčího soudu.

Část 3.

Závěrečná ustanovení.

§ 29.

Státní správou se rozumějí v tomto nařízení všechny ústavy, podniky a jiná zařízení

státní administrativy, jakož i státní podniky, na něž se vztahuje zákon ze dne 18. prosince 1922, č. 404 Sb. z. a n., o úpravě hospodaření ve státních závodech, ústavech a zařízeních, jež převahou nemají plniti úkoly správní.

§ 30.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou je všichni členové vlády.

Syrový v. r.

Vološin v. r., též za ministra Révaye.	Dr. Durčanský v. r., též za ministra Dr. Tiso.
Dr. Chvalkovský v. r.	Dr. Karvaš v. r.
Černý v. r.	Kajdoš v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Lichner v. r.
Teplanský v. r.	Husárek v. r.
Dr. Bukovský v. r.	Dr. Feierabend v. r.
Černák v. r.	Dr. Zenkl v. r.

Ing. Vavrečka v. r.

Dr. Bačinský v. r.

282.

Vládní nařízení

ze dne 11. listopadu 1938,

jímž se doplňuje vládní nařízení ze dne 19. října 1938, č. 244 Sb. z. a n., o úpravě zaměstňování osob z území obsazených cizí mocí.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 138, odst. 1 zákona ze dne 13. května 1936, č. 131 Sb. z. a n., o obraně státu, a podle § 60 ústavní listiny:

§ 1.

Uchazeči o práci, uvedení v § 1 vl. nař. č. 244/1938 Sb. z. a n., mohou žádati o potvrzení, že s hlediska veřejných zájmů není námitek proti tomu, aby byli přijati do zaměstnání.

§ 2.

Žádosti osob uvedených v § 1 jest podati u zemského úřadu, v jehož obvodu má žadatel své bydliště. Zemský úřad o žádosti rozhodne podle volného uvážení a může žadateli uložit, aby kromě okolností uvedených v § 1, odst. 1 vl. nař. č. 244/1938 Sb. z. a n. prokázal věrohodně i okolnosti, pro které žádá za udělení potvrzení. Potvrzení, které buď časově omezeno na dobu ne delší 2 let, může býti zemským úřadem kdykoliv odňato. Žádosti a potvrzení jsou osvobozeny od kolků a poplatků.

§ 3.

Vykáže-li se zaměstnanec potvrzením podle

tohoto vládního nařízení, nemusí zaměstnavatel, který tohoto zaměstnance hodlá přijmouti do zaměstnání anebo ho před účinností tohoto nařízení zaměstnával, žádati o svolení podle vládního nařízení č. 244/1938 Sb. z. a n.

§ 4.

(1) Ustanovení § 3 neplatí pro podniky důležité pro obranu státu.

(2) Tyto podniky musí žádati o svolení k zaměstnávání zaměstnanců uvedených v § 1 vl. nař. č. 244/1938 Sb. z. a n. i v tom případě, jestliže je zaměstnávali již před 1. květnem 1938.

§ 5.

Ustanovení vládního nařízení č. 244/1938 Sb. z. a n. vztahují se i na osoby, jež po dni 1. května 1938 byly nebo budou přeloženy z území obsazeného cizí mocí, aniž by se změnila osoba zaměstnavatelova, a které toho dne nebo později měly stále bydliště v uvedeném území.

§ 6.

Okresní úřad, který udělil svolení podle vládního nařízení č. 244/1938 Sb. z. a n., může je kdykoliv odejmouti.

§ 7.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr sociální péče v dohodě se všemi zúčastněnými ministry.

Srov. v. r.

Dr. Chvalkovský v. r.	Dr. Karvaš v. r.
Černý v. r.	Kajdoš v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Lichner v. r.
Teplanský v. r.	Husárek v. r.
Dr. Bukovský v. r.	Dr. Feierabend v. r.
Černák v. r.	Dr. Zenkl v. r.

Ing. Vavrečka v. r.

283.

Vládní nařízení

ze dne 11. listopadu 1938

o některých opatřeních v oboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců a nemocenské pojišťovny československých státních drah.

Vláda republiky československé nařizuje podle § 138, odst. 1 zákona ze dne 13. května 1936, č. 131 Sb. z. a n., o obraně státu, a podle § 60 ústavní listiny:

Čl. I.

§ 1.

Ministr sociální péče se zmocňuje, aby na přechodnou dobu až do provedení konečné správní organizace

a) upravil, a to jak ve skupině zástupců pojištěnců, tak ve skupině zástupců státní správy, počet členů (náhradníků) ústředního sboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců, pokud se týče jeho představenstva tak, aby odpovídal poměrům, vyplývajícím z nastalých územních změn,

b) odvolával, bude-li toho třeba, členy (náhradníky) ústředního sboru ze skupiny zástupců pojištěnců a jmenoval na místo jejich nebo na místo jinak odpadnuvších členů (náhradníků) téže skupiny jiné. Stejně oprávnění přísluší ministru sociální péče, i pokud jde o volené členy okresních sborů Léčebného fondu; ministr sociální péče může však toto oprávnění přenést na představenstvo Léčebného fondu.

§ 2.

Ustanovení § 1 platí obdobně, i pokud jde o orgány (jejich předsednictva) nemocenské pojišťovny československých státních drah. Oprávnění podle § 1 přísluší tu jejímu dozorčímu úřadu.

Čl. II.

Hledíc k mimořádným poměrům není Léčebný fond veřejných zaměstnanců povinen poskytovat pojištěncům náhrady za nemocenské ošetřování lékařem nesmluvním, nejde-li o naléhavý případ první pomoci. K úhradě nákladů první pomoci přispěje Léčebný fond veřejných zaměstnanců pojištěnci, po případě nesmluvnímu lékaři náhradou podle minimálního komorního tarifu lékařského.

Čl. III.

(1) Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

(2) Po dobu jeho platnosti pozbývají účinnosti právní předpisy upravující tutéž věc.

(3) Toto nařízení provede ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

Srov. v. r.

Dr. Chvalkovský v. r.	Dr. Karvaš v. r.
Černý v. r.	Kajdoš v. r.
Dr. Kalfus v. r.	Lichner v. r.
Teplanský v. r.	Husárek v. r.
Dr. Bukovský v. r.	Dr. Feierabend v. r.
Černák v. r.	Dr. Zenkl v. r.

Ing. Vavrečka v. r.